

Doctorul Constantin Teodorescu – sublimă risipire pentru binele semenilor

“L-am văzut iubind. Oamenii, chirurgia, arta. Pe Dumnezeu. I se citea în privire. Și în mâini”. (dr. Richard Constantinescu)

30 September 2024

de Mihaela Ochianu – Biblioteca Județeană “Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

Se poate spune că iubirea de oameni a unui chirurg stă mai cu seamă în mâinile care știu să repare nu doar cu pricepere și precizie ci cu multă dragoste. Nu e destul să știi, să vrei, să poți, e nevoie de sentimente, căci fără de ele ce e omul aflat pe masa de operație? Materie primă? Experiment științific? Fără de sentimente, emoții, ce e mînuitorul instrumentelor chirurgicale? Mașinărie robotică programată să taie, să coasă respectând un tipar, o procedură, un protocol? În cei peste 40 de ani de chirurgie, mâinile doctorului Constantin Teodorescu au avut peste 50000 de intervenții reușite, iar dincolo de cifra impresionantă sunt tot atâția pacienți care au plecat acasă trăind o bună bucată de vreme alături de cei dragi.

Până a deveni medic a fost copil sărac născut într-o familie nevoiașă din Murgeni. Nu a lăsat amintiri despre copilăria sa, dar presupunem că a fost marcată de lipsuri majore, căci născut în 1939(30 septembrie) a cunoscut și a simțit din plin efectele celui de-al doilea război mondial care nu a fost blând cu nici una din națiunile europene. Foame, frig, teamă, a experimentat ani la rând, amplificate(poate) și de neputința părinților de a asigura un minim necesar celor doi copii. Se va desprinde de familie imediat după parcurgerea claselor primare, înțelegând de la această vârstă că pentru a-și face loc în lumea adulților trebuia să se bazeze doar pe forțele proprii. Ce altă forță decât aceea de a învăța putea să descopere în el un băiat de numai 11 ani? A învățat cum numai un copil sărman poate să facă lucrul acesta, călăuzit de dorința de autodepășire și nevoia de evadare din mediul ostil în care viața îl aruncase. Din toamna lui 1950 este elev al Liceului Gh. Roșca Codreanu din Bârlad, internatul școlar devenindu-i casă și masă pentru următorii șase ani, plată fiind excepționalele rezultate la învățătură convertite în bursa obținută an de an. Fire retrasă, e puțin probabil să fi legat prietenii cu colegii de generație sau cu elevii din anii superiori, așadar probabilitatea de a fi interacționat cu Mircea Coloșenco(promoția 1956, clasa a X-a C) sau cu Rubin Leibovici(Virgil Duda, promoția 1955) se apropie brutal și dezamăgitor de zero. Cât despre profesorii care i-au fost adevărat model, nu e o surpriză că Zupperman cadrul didactic de limba română sau Gâlcă de fizică-chimie vor avea o deosebită influență asupra introvertitului Constantin Teodorescu, încurajându-l a îmbrățișa cariera didactică. Dealtfel nu știm sigur dacă nu cumva din 20 februarie 1957 până în 1 septembrie 1958 nu va fi fost suplinitor de fizică matematică, alăturându-se colectivului profesoral al prestigiosului liceu bârlădean. Lista "cadrelor didactice ale școlii de la începutul ei și până în prezent" din Monografia Liceului Gh. Roșca Codreanu(tipărită în 1971), menționează la poziția 723 activitatea pe durata a două trimestre a "unui" Constantin Teodorescu și este posibil să fie tânărul nostru chiar dacă prin 2010 doctorul mărturisește că a lucrat ca zilier pe șantier doi ani de zile după terminarea studiilor liceale. Nu cred că e o simplă coincidență de nume, după cu nu cred că doctorul a uitat de scurta activitate didactică ce l-a menținut în contact cu noțiunile disciplinelor pentru care urma să aplice prin susținerea admiterii la Universitatea din Iași. Cred însă că a omis această etapă, pentru simplul motiv că mult mai traumatizată a fost munca de zilier pe șantier supunându-se unei munci istovitoare din vara lui '56 până-n primăvară lui '57, îndurând cumplita iarnă cu troiene cât casa și geruri de minus 20 de grade.

Amintirile sale se limpezesc și capătă o undă de veselie retrăind călătoria cu trenul spre orașul universitar din inima Moldovei. Ajunsesse într-un punct de răscruce al existenței sale, trebuia să se hotărăscă ce drum își croiește, în fața sa aliniindu-se trei variante: stagiul

militar, școală tehnică sau cursuri universitare. Nu râvnea uniforma de militar în termen căci obligativitatea purtării ei presupunea un stagiu de minim doi ani care se putea prelungi la peste trei ani și însemna de cele mai multe ori muncă fizică grea în zone izolate ale țării. Puțin probabil să-și fi dorit a repeta experiența muncii de pe șantier! Cum profesoratul îi oferise un oarecare confort material, plecase așadar din Bârlad hotărât să devină profesor de chimie. Dar două ore ascultând discuțiile entuziaste ale unor tineri visând cu optimism la o carieră în medicină vor fi suficiente să-l facă să se răzgândească. Nu profesor, ci doctor va voi să devină. Obține cazare într-un cămin studentesc și în cele 10 zile câte rămăseseră până la examenul de admitere învață două discipline absolut inedite pentru el, "Anatomia corpului uman" și "Biologia". În doar câteva zile acumulează imens volum de cunoștințe teoretice, recapitulează capitole întregi din fizica și chimia anilor terminali de liceu, memorează, rememorează, încearcă să stabilească legături și conexiuni între aceste materii ale științelor exacte. Urmează patru zile de examen scris cu lucrări verificând noțiuni de fizică, chimie, anatomie, biologie, la care se adaugă încă o zi destinată susținerii probelor orale. În cea de cincea zi, trece din sală în sală prin fața a cinci comisii de examinare, formate exclusiv din cadre universitare, demonstrând de fiecare dată bună stăpânire a legilor fizicii, chimiei, bună înțelegere a modului în care funcționează organismul uman. De curând impusa limbă rusă(e drept la alegere cu limba română) devenise probă obligatorie, constituindu-se astfel în a cincea materie evaluată! Aproape o săptămână de teste, cu emoții pentru fiecare dintre cele nouă probe! Trebuie să fi fost foarte dificil mai ales că în bătălia pentru ocuparea celor 60 de locuri scoase la concurs se prezentaseră 660 de candidați, trebuie să fi fost foarte stresant, având în vedere că un eșec l-ar fi trimis imediat în garnizoană. Așadar imensă realizare pentru Constantin Teodorescu, numele său figurând pe lista celor admiși! Exemplu de tenacitate, voință fierbinte în atingerea dorințelor!

Evident că asta nu a fost tot, șase ani de studenție nu au trecut simplu și ușor, nu s-a trezit într-o dimineață cu capul doldora de metode sau practici chirurgicale. A fost greu și nu ne referim doar la orele de curs, seminarii, lucrări practice, stagiile de specializare sub directa îndrumare a universitarilor ieșeni, medici cu renume național. Dar avea capacitate de a se supune unui efort intelectual susținut, avea puterea de a înțelege, reține, disemina avalanșă de informații venind din toate subdomeniile medicinei generale și nu numai. Studentul medicinist absorbea cu ușurință cunoștințe din anatomie, fiziologie, histologie, imunologie, microbiologie, morfopatologie, farmacologie, biochimie, biofizică. An după an, sesiune după sesiune studiul intens îi va aduce satisfacția obținerii de rezultate remarcabile, ceea ce îl va transforma în bursier încă din iarna lui 1958. Nu o bursă ci două,

bursa de drept și bursa de merit fiindu-i puținii bănuții cu ajutorul cărora a parcurs anii de formare medicală. La finele anului I a înțeles foarte clar "cum poți construi ceva solid, competitiv, durabil sub aspect profesional doar cu o mică investiție", cum numea el bursa. E impresionant cum fără nici un sprijin din partea familiei, lipsit de orice formă de susținere materială(bani, hrană, haine), avându-se doar pe el, a reușit să răzbească. Izbânda lui se datorează studiului, a reușit pentru că pașii lui nu s-au auzit aiurea pe aleele lașului, studentul Constantin Teodorescu nu s-a aflat niciodată în postura de a irosi timp, fiind fie la cursuri, fie în laboratoare, fie în săli de bibliotecă, mai târziu salonul de spital.

Stârnește emoție când spune că toate aceste spații, alături de camera de cămin și cantină au devenit pentru el "acasă". A răzbit pentru că nu a dezarmat în fața lipsurilor de tot felul, căutând mereu soluții menite să rezolve ceea ce părea de nedepășit. Nu e trist când își amintește că neavând echipamentul minim-necesar-obligatoriu alcătuit din bonetă-halatschelet(trusa de oase) a fost foarte aproape de a nu fi primit la cursurile anului întâi. Oricâtă clemență, îngăduință ar fi arătat profesorul și asistentul de curs, fără acest ansamblu vestimentar și didactic prezența aspirantului într-ale medicinei științe și actul predare deveneau inutile. Este etern recunoscător supraveghetorului de sală care i-a dăruit toamna lui 1958 primele "însemne" ale studentului medicinist, darul domnului Mungiu deschizându-i sala amfiteatrului universitar. Gestul angajatului a venit ca o dovadă a faptului că eforturile sale(de la admitere) nu fuseseră zadarnice, donația aceasta mai mult simbolică a fost și un îndemn să continue fără a gândi vreodată că e mai ușor să renunțe. Sau poate imbold, impuls a se axa doar pe studiu, altă avere de clădit, agonisit neavând decât ceea ce asimila învățând.

Nu e tristețe nici în amintirile ce evocă vacanțele de vară, sunt lecții de învățat pentru tinerii azi care și la peste 20 de ani sunt sub tutela părinților veselindu-se în luxoase voiajuri la munte sau la mare! Nu a avut parte de asemenea clipe de relaxare, a muncit vară de vară, mai întâi pe șantier căci țara își chema voluntarii pentru a clădi o lume nouă. A răspuns chemării patriei mândru că brațele sale sunt folositoare construcției patriei tinere, crescând o dată cu ea, dar mare i-a fost dezamăgirea când în taberele de lucru nu a regăsit nici un coleg de an, toți figurând ca fiind bolnavi, scutiți și inapți a desfășura activități fizice. Nu știuse de existența unor asemenea practici, tertipuri, crezuse că drepturile, obligațiile, îndatoririle sunt aceleași pentru orice cetățean al republicii populare. Vedeti, toate experiențele amare ale vieții de elev și student sărac fără de susținere materială, morală, n-au făcut decât să-i întărească convingerea că reușita în viață depinde numai de el, că mai devreme sau mai târziu va ieși la liman, aliați de nădejde fiindu-i doar "cartea", studiul, învățătura, munca cinstită. Nu s-a victimizat, nu și-a renegat originile, și-a cultivat o

mentalitate pozitivă, a acționat mereu cu încredere, încercând totodată să fie răbdător dar și persistent.

În vacanțele anului doi și trei a muncit ca brancardier de noapte în spitalele din Piatra Neamț, atât i se putea oferi unui student medicinist cuminte și silitor dar fără rude în sistem. Nu s-a simțit umilit, a fost fericit că se află mediul în care își dorea, muncind și învățând pe văzute și pipăite. Vă puteți imagina mulțime de pacienți cu cazuri medicale mai ușoare sau mai grave, vi-l puteți imagina pe Constantin Teodorescu însoțindu-i, transportându-i după cum erau cerințele doctorilor specialiști. A trăit deci în vârtoarea luptei de pe baricadele spitalului, copii, adulți, vârstnici suferinzi a văzut și poate diagnosticat înaintea specialiștilor, a avut posibilitatea să pună în practică tehnici de îngrijire a bolnavului, a învățat că medicină de calitate se face plecând de la mult blamata "ordine și curățenie". Fost-a pentru Constantin Teodorescu o perioadă benefică ce l-a ajutat să înțeleagă ce înseamnă suferința, durerea, boala dar și disponibilitatea cadrului medical față de semenul său aflat în suferință. A conștientizat rolul medicului, specialistul care indiferent de starea sufletească în care se găsește trebuie să ajute suferindul pentru că viața are prioritate. Medicul "nu face nicicând un favor pacientului ci îl ajută să trăiască"! Dar nu te naști chirurg și n-a putut nimeni niciodată să ajungă chirurg dacă n-a văzut și n-a învățat de la alții, pentru că nu există autodidacticism în chirurgie. Parcurse anii preclinici cu multele note de curs, laboratoare, luase examenul de externat și urmau acum alți trei ani clinici presupunând cinci stagii corespunzătoare majorității specializărilor (medicină internă, chirurgie, contagioase, obstetrică, ginecologie). Studentul extern (1962-1964) avea acces în secțiile medicale, calitatea de extern îl obliga a învăța pe baza observării directe a cazurilor spitalizate existente, trebuind să participe la colocviile, discuțiile inițiate de profesorii medici coordonatori ai stagiilor de formare. Cu cât mai multă implicare în observarea și supravegherea bolnavilor și evoluției stării de sănătate cu atât mai multe informații și cunoștințe utile trecerii examenelor curente dar și prefigurării viitorului specialist.

Anul patru de studiu îl aduce în Clinica III Chirurgicală, în preajma renumitului chirurg G. G. Chipail. Constantin Teodorescu este singurul în seria sa care va alege ca prim stagiul de specializare chirurgia, colegii lăsând această ramură pe ultimul loc în preferințe, amânând până în anul șase efectuarea acestei instruirii, căci îndrumătorul Chipail cunoscut pentru regimul său de lucru și disciplină genera teamă prin severitate și autoritaritate. Teodorescu nu a fost intimidat de exigentele referințe. Reușește să-l cucerească pe eminentul profesor cu sinceritatea sa, recunoscând chiar de la prima întrevvedere că "nu știe dacă vrea să devină chirurg". Chipail n-a catalogat afirmația drept nesiguranță, ezitare, experiența de formator

a sute de chirurghi a intuit îndată în tânărul timid adevărat potențial, calități și abilități pe care novicele nostru nu conștientiza a le avea. Teodorescu e cu siguranță printre studenții care s-au bucurat de atenția și simpatia lui Chipail, pentru că în acest cadru profesional și didactic tânărul s-a integrat perfect. Confirma curând așteptările universitarului, drept care profesorul nu întârzie a-l ajuta în efectuarea unui stagiu suplimentar pe chirurgie infantilă. Îi oferea astfel șansa a se descoperi în postura de viitor chirurg generalist, îi oferea oportunitatea de a beneficia și de îndrumările unui alt colos al medicinei ieșene, T. Economu. A învățat "ce înseamnă dificultatea de diagnostic în condiții obiectivele ale lipsei de comunicare", căci chirurgia pediatrică aduce în fața medicului copii începând cu perioada neonatală până la pubertate. Competența și seriozitatea medicinistului aflat în ultimul an de studiu îl recomandă ca medic la Băcești chiar dacă nu-și susținute examenul de stat(1964). Intuim că în spatele acestei recomandări stau elogiile aprecieri ale lui Chipail și Economu, ministerul solicitând universității ieșene detașarea unui medic capabil să determine și să propună soluții concrete pentru înlăturarea, ameliorarea cauzelor care duseseră la creșterea îngrijorătoare a mortalității infantile. Ministerul Sănătății cerea trimiterea de personal calificat să managerieze activitatea spitalului. În mai puțin de trei luni studentul Teodorescu își va îndeplini misiunea, înființând, organizând, structurând activitatea sălii de nașteri, punând în practică multiplele cunoștințe acumulate în anii de studenție.

Chirurgia îl cucerise definitiv, căci ce altă explicație putem avea pentru revenirea în clinica lui Chipail și după obținerea prin concurs a postului de intern. Începând astfel un al treilea stagiu(1964-1967) de formare-perfecționare în disciplina care avea să-l consacre. Alături de "bisturiul" eminentului profesor va rămâne și în anii de secundariat(1967-1969), programul zilnic începând dimineața devreme, terminându-se în miez de noapte. Vizite, contravizite, ore pline de responsabilitate în sala de operație, gărzi în clinica III chirurgicală, gărzi obligatorii în triajul spitalului Sf. Spiridon, un ritm de muncă alert care cerea în primul rând bună pregătire profesională, stăpânire de sine, nivel ridicat de implicare în gestionarea situațiilor neprevăzute, de la diagnostic până la recuperarea bolnavului. Avea adesea sentimentul că timpul aleargă, cele 24 de ore se dovedeau insuficiente pentru a putea acoperi standardele unui tânăr medic obsedat de calitatea actului medical. Pe drept cuvânt, puține erau minutele unei zile pentru specialistul de chirurgie generală care voia să stăpânească vasta patologie care includea toate problemele dezvoltate de organele cavității abdominale(esofag, stomac, ficat, pancreas, vezică biliară, intestin subțire, colon, rect). Trebuia să dobândească experiență și cunoștințe de metabolism, nutriție, vindecarea rănilor, resuscitare, terapie intensivă, fiziologie, anatomie. Perioada de secundariat vine cu

două provocări, cea dintâi aducându-l în contact cu personalul din Spitalul de Adulți din Bârlad, în contextul în care ministerul sănătății hotărâ dislocarea colectivului de cadre medicale superioare ale secției de chirurgie și înlocuirea acestuia (provizoriu) cu echipe, comisii de specialiști aduse de la București și Iași. Faptul că medicul Teodorescu face parte din echipa ieșeană vine să confirme totala încredere de care se bucura în ochii profesorului Chipail.

A doua provocare îl pune la grea încercare: să-și preia postul de chirurg la Bârlad obținut prin concurs de secundariat sau să se îndrepte spre o carieră didactică? Ce va fi înclinat balanța în favoarea rămânerii în mediul academic universitar putem (iarăși) intui. Poate vorbele încurajatoare ale celui ce îi primise și școlise în clinica sa, poate speranța că va urca treptele ierarhiei universitare atras fiind și de cercetare! Următorii ani consacrați activității specifice de preparator universitar (1968-1977) îl solicită nu doar pregătirea seminariilor, cursurilor mentorului său, ci îl menține activ în ceea ce privește studiul pentru a obține prin concurs titlurile medicale (medic specialist, medic primar). Medic specialist în chirurgie generală va fi cunoscut și apreciat atât de colegii de breaslă cât și de pacienții Spitalului Sf. Spiridon. Învățase de la cei mai buni chirurși, continua să lucreze alături de ei, mâinile sale făceau adevărate minuni. Unii îi asemănau mâinile cu acelea ale unui virtuoz pianist, mulți alții vorbind despre perfecțiunea intervențiilor chirurgicale spuneau că Teodorescu are mâini de aur. Operațiile sale erau astfel efectuate încât să provoace minimă agresiune, "tulburare și dezordine în organism", intervențiile sale chirurgicale dovedeau profunzimea și excelența cunoștințelor medicale, devotament pentru meserie dar și grijă permanentă pentru bolnav, începând de la examinare, de la îngrijirile cele mai simple până la operațiile cele mai grele sau delicate. Era cunoscut pentru grija, precizia, delicatețea cu care executa operația, blândețea față de țesuturi, atent să vindece nu numai organul bolnav ci și stările, manifestările anormale create de boală, operație. Calmul, promptitudinea deciziilor în cazuri grave, răbdarea în operațiuni complexe, complicate și de lungă durată erau însușiri ce nu lipseau chirurgului Constantin Teodorescu. Era un chirurg clinician, cunoscând patologia chirurgicală nu numai sub aspectul tehnicii operatorii, era un bun diagnostician, acordând importanță deosebită explorărilor și investigațiilor medicale, bun observator al evoluției bolii, pregătit în orice moment a preveni complicațiile postoperatorii, stabilind tratamentul cel mai eficace pentru vindecarea organismului. Veți spune poate că e doar rutina medicului specialist, însă toate acestea necesitând atenție, observare, curiozitate constantă având ca scop ameliorarea stării de sănătate a bolnavului, sunt parte componentă a activității de cercetare clinică. Presupun că acesta este contextul în care medicul Teodorescu își concepe lucrarea de doctorat pe o temă oncologică și se

specializează în oncologie, activitatea clinică din spital dar și studiul anatomic din laboratoarele universității îndreptându-l spre acest domeniu. Din nefericire nu va reuși să depășească poziția pe preparator universitar, treapta cea mai de jos din ierarhia universitară, motivele fiind strict de natură politică. E drept că posturile erau scoase la concurs foarte greu și foarte rar, dar nefiind membru de partid realizările sale nu puteau fi evidențiate la vârful decanatului, vizibilitatea rezultatelor individuale având nevoie de impuls politic. Nu beneficia și nici nu dorea astfel de favoruri! Dezamăgit și pesimist cu privire la viitorul său parcurs profesional universitar(asta pe de o parte), dezamăgit, dezgustat de schimbarea de atitudine a unor colegi "determinată" de pensionarea eminentului chirurg Chipail(pe de altă parte), Constantin Teodorescu hotărăște să părăsească mediul academic.

Soarta îi este favorabilă căci Ministerul Sănătății scoate la concurs câteva posturi de șef de secție pe specialitatea chirurgie. La nivelul său de cunoștințe teoretice și practice examenul în sine nu a reprezentat nici un risc, așa încât din 1977 îl aflăm în Spitalul de Adulți din Bârlad. Având experiența detașării din 1969, va impune din primele zile reguli drastice de disciplină, curățenie, va armoniza relațiile de comunicare și colaborare între membrii echipei sale de lucru. Chirurgul specialist cu atribuții de manager și-a canalizat activitatea pentru atingerea unui obiectiv prioritar, acela de a face chirurgie modernă cu ajutorul dotărilor specifice, în acest sens achiziționând aparatură de ultimă generație. În ceea ce privește resursa umană s-a dovedit preocupat de formarea unor cadre medicale medii și superioare competente, stimulându-le dorința de perfecționare continuă. Obișnuit cu lecturile de specialitate, adept al pregătirii permanente, dispus oricând să împărtășească din experiența acumulată, a avut inițiativa introducerii în programul săptămânal a unor întâlniri în cadrul cărora se prezentau materiale, rapoarte având unic scop actualizarea cunoștințelor, însușirea altora de actualitate. Fără a avea prejudecăți provinciale a conectat secția bârlădeană la activitatea clinicilor de chirurgie ieșene, solicitând, încurajând participarea medicilor din subordinea sa la întâlnirile periodice organizate la nivel universitar. Inspirată metodă de instruire girată de autoritatea profesorilor și medicilor ieșeni, generând efecte benefice sub aspectul pregătirii personalului medical bârlădean, al schimbului de informații și al confruntării de opinii în domeniul chirurgiei.

Același stil de muncă va impune și în Spitalul din Tecuci(1990-2007), vreme de 16 ani având pe mâinile sale secția de chirurgie, păstorind activitatea medicală a acesteia, ajutând mii de pacienți să-și recapete sănătatea și încrederea. A fost perceput ca fiind un dur, sever, mereu grăbit, dând dispoziții de dimineața până seara. Cerea lucru bine făcut ori pentru asta era nevoie de competență, disciplină. Cerea precizie, atenție, tocmai de aceea nu

permitea, nu tolera greșeli. În secția de chirurgie greșeala poate fi fatală! Se spune că "era un om și jumătate" , era "un om de ispravă" căci opera mult, începând de la primele ore ale dimineții până după miezul zilei. Se confrunta zilnic cu suferințele oamenilor aflați în momente dificile de viață și reușea mereu să readucă zâmbetul pe chipurile marcate de vicisitudinile existenței. Mulți dintre adolescenții pacienți de altădată trecuți sub tăișul bisturiului lui își amintesc cuvintele premergătoare anesteziilor de pe masa chirurgicală: "nu vei simți nimic, te vei trezi după operație, nu trebuie să miști capul, operația nu se va cunoaște decât foarte puțin". Mulți alți "operați" ai medicului Constantinescu pot să confirme zâmbetul care îi înflorea pe față la prima vizită de după demersul medical din blocul operator. Se bucura pentru fiecare intervenție chirurgicală reușită, pentru fiecare pacient însănătoșit întors cu bine acasă. Chiar dacă nu era foarte comunicativ, cu vorbe puține, bine alese avea darul de risipi temerile, spaimile bolnavilor și aparținătorilor, asigurându-i de calitatea actului medical. Lucid și rațional, plin de grijă și solicitudine față de pacienți, dispus să ajute cu sfaturi oricând pe colegi, acesta era doctorul Constantin Teodorescu. Nu îi ignora, nu neglija, nu trata cu superioritate pe cei aflați la început de drum, îi plăcea să aibă medici tineri în preajmă, să-i învețe tot ce știa el, îi urmărea din umbră și se bucura sincer când duceau la bun sfârșit intervenții chirurgicale mai mult sau mai puțin complexe. Prin puterea exemplului personal i-a învățat să-și îndrăgească, să-și iubească profesia, să respecte ca pe literă de lege datoria supremă a chirurgului: de a îngriji pe toți cei ce trebuie îngrijiți, de a salva pe toți cei care pot fi salvați, indiferent de culoare, credință, pătură socială, indiferent de adversitățile personale. Am insistat asupra activității chirurgicale a doctorului Constantin Teodorescu, prin dorința de a arăta cât învață un medic pe parcursul întregii sale cariere, ce mare responsabilitate apăsă pe umerii lui, iar noi(unii dintre noi) judecăm și blamăm rezultatele muncii lor. "Este curios că nici un medic nu știe atâta inginerie, atâta avocatură, atâta cizmărie sau horticultură, câtă medicină știu profanii, adică cei care nu sunt medici". Respect merită medicii indiferent de specializarea lor, iar în ceea ce îi privește pe chirurghi cu atât mai mult căci "mâinile lor însângerate fac mai mult bine decât rău"!

Doctorul Constantin Teodorescu a fost un om deosebit de puternic, un entuziast, om cu o putere de muncă extraordinară nu doar domeniul medical ci și în plan cultural. Mânuiitor al bisturiului dar și al condeiului de jurnalist, a știut folosi cu deosebită eleganță aceste instrumente periculos de ascuțite. Întemeietor de gazete a fost, coordonând activitatea colectivelor redacționale ale publicațiilor "Bârladul cultural" și "Bârladul", colaborator al ziarelor "Observator", "Semnal", "Tecuciului cultural" a fost semnând ani la rând rubrici medicale și de cultură generală. Frumoasă și rodnică activitate publicistică a desfășurat

alături de echipa de condeieri ai "Părerilor Tutovene". Bună parte din editorialele sale difuzate în paginile săptămânalelor "Bârladul" și "Părerii Tutovene" fost-au adunate în volume de carte, spre a fi mai la îndemâna cititorilor. Căutați de citiți "101 de ediții ale lumii" sau "Alte 100 de ediții ale lumii: editorialele [ziarului] Bârladul". Lectura editorialelor e atractivă, deloc obositoare, beneficiază de construcția clară a propoziției, redarea cursivă și logică a evenimentelor, iar folosirea decentă a limbajului, preocupare atentă în coordonarea întregului material jurnalistic, reprezintă expresia unui stil personal bine stăpânit și utilizat până la performanță. Articolele lui pun sub microscop întreaga societate românească, iar jurnalistul nostru înzestrat cu riguros simț al observației reușește să ofere imaginea fidelă a momentului surprins ca eveniment economic, social, politic sau cultural al anilor 2000-2004.

Veritabil om de cultură, pasionat colecționar de artă, omul acesta minunat a dat strălucire culturii bârlădene vreme de aproape patru decenii, datorită lui viața culturală bârlădeană a atins un nivel comparabil cu cel al Iașului. Încă din 1980 deschidea Galeria de artă "N. Tonitza" din Bârlad, avea să se dedice organizării, găzduirii de ample manifestări culturale. În 1991 înființa Fundația Culturală "Dr. C. Teodorescu" nu pentru a se "preamări" pe sine, ci pentru a aduce cultura mai aproape de oamenii obișnuiți. Generozitatea doctorului Teodorescu a oferit publicului bârlădean sute de expoziții, simpozioane, concerte de înaltă ținută, lansări de carte. Artiști de talie națională și internațională au venit, au expus și este demn de menționat că alături de nume consacrate iubitorii de artă au avut prilejul de a admira lucrările unor debutanți. Nu doar în Bârlad ci și în Tecuci prin intermediul Galeriei de Artă "Gh. Petrașcu". De prisos a aminti că doctorul Teodorescu a promovat afirmarea tinerelor talente, s-a manifestat ca un adevărat Mecena al artiștilor plastici și scriitorilor din Bârlad, București, Roman, Iași, Galați, Tecuci.

O viață întreagă a strâns opere de artă, dar niciodată la întâmplare, ci documentându-se permanent, discutând cu persoane avizate (artiști, muzeografi, bibliotecari, anticari). Era un colecționar în adevăratul sens al cuvântului, și, impresionant este că nu a strâns pentru plăcerea egoistă, orgolioasă a celui de adună spre a admira în spatele zidurilor casei ferecate.

A colecționat considerând că frumosul și valoarea obiectelor de artă trebuie împărtășite comunității. "Din tot ce e omenesc și trecător doar cultura rămâne ... Dacă nu păstrăm creațiile unui Enescu sau Eminescu sau Baba, ei, urmașii noștri nu au de unde să știe, nu se pot împărtăși din acele creații. Numai obiectul, atât rămâne! Obiectul de artă: pictura, cartea, simfonia... El, doar acest obiect poate polarizat în jurul lui vise, să participe la structura sufletească a unui public din altă generație, să ajute la descoperirea unui anumit

creator, a unei epoci, anumitor oameni". Gândind astfel, "a dus o viață de furnică cerească" adunând "tot ce părea a-l unge la suflet". Plăcerea de a colecționa i-a dominat viața și sufletul, a fost totuna cu a ordona, a armoniza, a oferi. A făcut daruri extraordinare instituțiilor muzeale din Vaslui și Tecuci, donațiile sale contribuind semnificativ la înființarea sau completarea colecțiilor secțiilor de numismatică. În 1987 dona Muzeul Județean valoroasă colecție de artă contemporană, doi ani mai târziu aceeași instituție primea 70 de lucrări de artă, gestul plin de curaj al doctorului Teodorescu aducând în fața publicului icoane, cărți religioase și obiecte de cult într-o perioadă în care bisericile erau dărâmate. Muzeului bărlădean avea să doneze 152 de lucrări de artă ale unor valoroși artiști români, cele 30 de tablouri semnate de Corneliu Baba creând astfel o frumoasă colecție de autor, a donat tot atunci lucrări ale unor pictori contemporani bine cotați. Lucrări sculpturale a dăruit Vasluiului, Bârladului, Tecuciului, busturi Eminescu și Gh. Petrașcu înnobilând peisajul urbanistic.

Dar darul de suflet a fost "Colecția Eminescu", impresionantă prin varietatea tipurilor de documente adunate cu migală timp de 40 de ani. Cărți rare în ediție princeps sau apărute timpul vieții poetului național, lada în care se odihneau odinioară manuscrisele lui Eminescu sunt valoroase obiecte de patrimoniu dăruite de C. Teodorescu. Fotocopii ale manuscriselor sau altor documente privind viața și opera poetului nepereche, sute de volume de versuri, critică, apariții contemporane editate sub autoritatea Academiei Române fac parte din această minunată colecție. Deosebită valoare artistică și documentară prezintă sutele de Cd-uri, casete audio, discuri, dar și lucrările de grafică, pictură, sculptură, medalii, insigne, exponate de cartografie sau filatelie, toate având tematică eminesciană. Cele peste 5800 de volume conținând aproape tot ce s-a scris despre Luceafărul poeziei românești până în 2011 aveau să-și găsească locul într-un spațiu de bibliotecă. Și asta tot datorită lui Constantin Teodorescu, omul dedicat culturii și promovării ei. Clipe de fericire trăia la omagierea a 161 de ani de la nașterea geniului poeziei naționale, sărbătoarea Luceafărului devenea extraordinar prilej de inaugurare a Centrului Eminescu din Bârlad. Așadar în 15 ianuarie 2011 visul său devenea realitate, după ani de zbuțum, alergătură, negocieri reușite să transforme Casa Roșie într-o instituție de cultură, izbutise să creeze pentru comunitatea sa un concept unic la nivel național ca patrimoniu și prezentare. "Colecția Eminescu" se înfățișa publicului bărlădean, respecta viziunea colecționarului, minunatele volume fiind expuse în secțiuni distincte urmărind a desluși vizitatorului "începuturile operei lui Mihai Eminescu", a ilustra "elita interbelică, a sublinia rolul lui "Eminescu în a doua jumătate a secolului XX". Este vădită intenția colecționarului de a reuni în expoziție pe câțiva din "continuatorii lui Eminescu" precum și

a stabili locul lui "Eminescu în secolul XXI" ori ce înseamnă "Eminescu pentru cultura bărlădeană". Imaginile surprinse de obiectivul aparatelor foto sunt atât de grăitoare, vibrante, din mijlocul mulțimii participând la eveniment doctorul Constantin Teodorescu strălucește, radiază, e mulțumit și conștient că darul său va rezista trecerii timpului. După mai bine de un deceniu de la dispariția sa pământească(18 august 2011), Centrul Eminescu și colecția continuă să existe în același format, semn de înaltă prețuire pentru hărnicia fără preget a omului ce și-a jertfit timpul și energia într-o sublimă risipire!

Constantin Teodorescu a fost un lider puternic, capabil să conducă, să pună în practică cu discernământ toate proiectele pe care le-a gândit. A fost omul acțiuni lor reușite, a fost omul care a putut îndeplini simultan multiple misiuni având același scop și aceeași direcție, totul în slujba semenilor săi. Medic chirurg. Colecționar de artă. Filantrop. Întemeietor de gazete, publicist. Animator cultural. Toate acestea într-o singură viață de om, dintr-o neprețuită dragoste pentru oameni..

Bibliografie: G. G. Chipail – Din viața, activitatea și gândurile unui chirurg(Editura Junimea, Iași, 1990); Gabriela Albu – Colecția de artă a Dr. Constantin Teodorescu(Casa Editorială "Demiurg", Iași, 2019); Traian Nicola – Liceul "Gheorghe Roșca-Codreanu" Bârlad : monografie(Iași, 1971); Elanul(nr. 114/2011, nr. 115/2011); Alma Mater Medicorum(UMF, Iași, 2005); Acta Musei Tutovenss Memorialistica(vol. II, 2016); Viața liberă(20 august 2011); Richard Constantinescu – Constantin Teodorescu : in memoriam/Gânduri și fapte(WordPress.com)